

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 85. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593194144/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

Saa fik jeg en Morgen Besøg af Dr. Hilder, og det blev mig snart tydeligt, at Sophie havde talt til sin Moder og Moderen til ham.

Dr. Hilder sagde: »*Naturalia non sunt turpia*.« Det er naturligt, og hvis vi levede i Ørkenen Gobi mellem Kalmukker eller Mongoler, vilde jeg sige: Godt. Men det gør vi ikke, og nu ligger der et Hus. Naar saadant et Pigebarn gaar med en skjør Flaske, som hun skal passe paa, og taber den, hvad gjør hun saa? Hun staaer stille og tudskraaler. I Gobi kunde det være det Samme; men her kan man riskere, at Folk høre det. Jeg bebreider Dig ikke videre end Din Part; Moderen skulde have passet paa, hun selv skulde have passet paa, og jeg burde ogsaa have passet paa. Nu maae vi Alle være enige om at gjøre det godt igjen. Vi maae have Jer klappede sammen, Børnlille,« tilføiede han, idet han lagde Hænderne paa mine Skuldre og saae paa mig med en Høitidelighed, hvori der paa komisk Maade var noget Medliden-

de.

»Hvad mener De?« spurgte jeg, vistnok snarere for at sige Noget og samle mig, end fordi jeg ikke forstod.

»I maae gifte Jer. Det er jo noget tidlig for Dig; men for det Første skal Du ikke behøve at plages med de prosaiske Sorger ved at sætte Bo og ernære en Kone. Alt kan jo omtrent blive som hidtil; vi flytte blot lidt om i Værelserne.«

Det var et velvilligt-frygteligt Forslag, i visse Henseender en yderst blid Maade at afgjøre min store Skyld paa, i andre Henseender tillige en forfærdelig Straf. I Ungdommen anseer man ofte Ægteskabet for et utaaleligt Fængsel, hvad det ogsaa er lige til det Øieblik, da man bliver greben af sand Kjærlighed. Saa er det hele Tilværelsen eller et Paradis, der ligger i Virkeligheden og dog ikke tager Plads op. Men at gifte sig uden Kjærlighed, som en Straf – det er ikke blot at føle Straffen, men ogsaa at forgribe sig paa Paradistoen, og mig forekom det ved dette Forslag, som om jeg skulde sige mig løs fra alle gode Aander og fra det Haab, som, uagtet mit Haab til Hende var bristet, endnu stod med et sælsomt Skjær ude i den Horizont, man vilde lukke for mig. Han kunde vel omtrent see paa mit Ansigt, hvorledes jeg var tilmode, og sagde: »Hvad er det? Du seer jo slet ikke lykkelig ud! – Hør nu, jeg er, naar jeg selv skal sige det, en honnet gammel Karl, og Du er en honnet ung Karl; lad os nu tale alvor-

*Det Naturlige er ikke skammeligt.